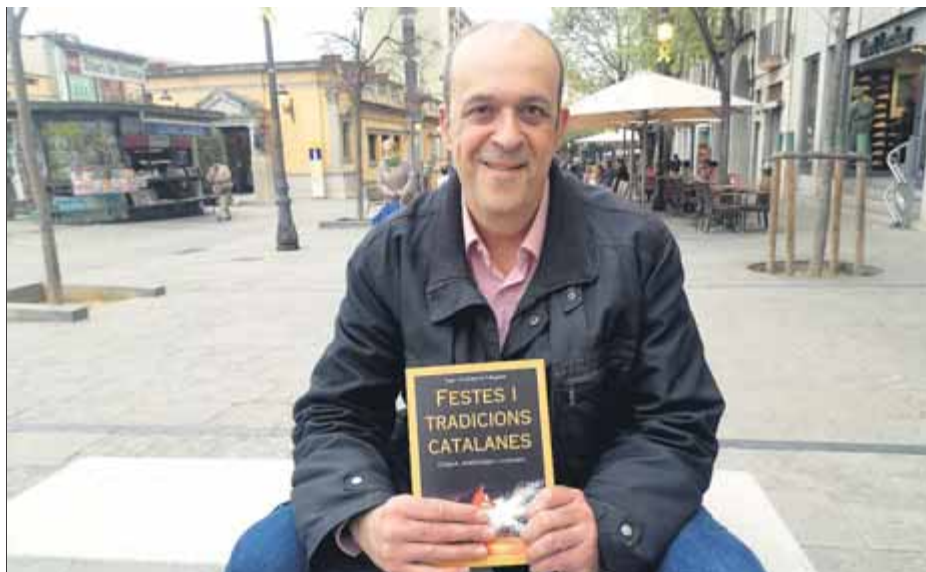

La cavalcada de Reis més antiga és la de Barcelona i la Moreneta no era negra

■ Àngel Rodríguez publica 'Festes i tradicions catalanes', en què no només repassa el ric calendari festiu del país, sinó que aporta moltes curiositats

Xavier Castellón
GIRONA

“Sempre m’han agradat les tradicions i l’etnografia”, assenyalava el periodista Àngel Rodríguez Vilagran, parlant del seu novè llibre, *Festes i tradicions catalanes. Origen, simbologia i costums*, publicat per L’Arca, el segell català de Redbook Ediciones. Rodríguez, que treballa a l’oficina de comunicació del Bisbat i presenta també els programes de ràdio *Església viva* i *El mirall*, ja va publicar l’any 2018 amb la mateixa editorial *1001 llegendes i mites de Catalunya*. “L’editorial em va proposar fer un llibre dedicat al Nadal, però després ho vam ampliar a totes les festes del calendari litúrgic i finalment també a totes les celebracions populars de Catalunya i la Catalunya Nord, fossin d’origen cristià o no”, explica Rodríguez, que ha reunit en aquest llibre de 300 pàgines informació sobre mig miler de festes repartides per tot el territori, seguint l’ordre establert pel calendari litúrgic, des de l’advent i el Nadal fins a la Setmana Santa, la Pasqua, la Pentecosta i el Corpus. És evident que som un país ric en festes i tradicions populars. “Ens ajuda

Àngel Rodríguez Vilagran, fotografiat ahir a la Rambla de Girona ■ XAVIER ROCA

molt el clima i el nostre esperit mediterrani”, conclou l’autor.

Però Rodríguez no s’ha limitat a inventariar totes aquestes festes celebrades en dates assenyalades, sinó que aprofita per complementar-les amb tota una sèrie d’anècdotes i curiositats, que són fruit d’una important recerca a través de diferents fonts, entre altres les hemeroteques. Per exemple, gràcies al *Diario de Barcelona* de l’època, Rodríguez ha pogut saber que la cavalcada de Reis més antiga de Catalunya no és la d’Igualada, de la qual ja hi ha referències el 1895, sinó la de Barcelona, que com a mí-

nim seria del 1856 i es convertiria, així, en “la més antiga de l’Estat espanyol documentada”, fins i tot més que la d’Alcoi (1866), que fins ara ostentava el rècord d’antiguitat.

Quan Rodríguez arriba al 27 d’abril, dia de la Mare de Déu de Montserrat, explica que la Verge no sempre va ser negra: “L’encarnadura original era blanca, de plom, que amb temps s’enfosquí creant zones obscures. Es va remodelar al segle XVI afegint-hi una tonalitat castanya, d’aquí el motiu de *moreneta*.”

De fet, el llibre està ple d’històries curioses, des del poema del segle XIV

que demostra que Sant Valentí també era patró dels enamorats a Catalunya, fins a l’explicació de la llegenda de Sant Jordi, que demostra que “no té res de masculista”. Hi ha també històries tan tristes com quan, arribant a Tots Sants, l’autor parla d’alguns cementiris curiosos com el de la Teresa, a Bausen (Aran), on només reposa aquesta dona morta el 1916, perquè el capellà es va negar a enterrar-la al cementiri parroquial: en Sisco i ella, probablement cosins, no van voler pagar la dispensa eclesiàstica per poder casar-se i van decidir “viure el seu amor sense ser casats”. ■

Nou cicle de jazz a la sala Las Vegas de Sant Feliu de Guíxols

X.C.
SANT FELIU DE GUÍXOLS

La sala Las Vegas de Sant Feliu de Guíxols inicia aquest divendres un nou cicle de jazz, amb l’actuació de Black Flamenco, un grup que fusiona ingredients del soul, el jazz i el flamenc (21 h). El cicle

continuarà el divendres 22 d’abril amb un concert i *jam session* coordinats pels professors de música moderna de l’Escola Municipal de Música (20.30 h).

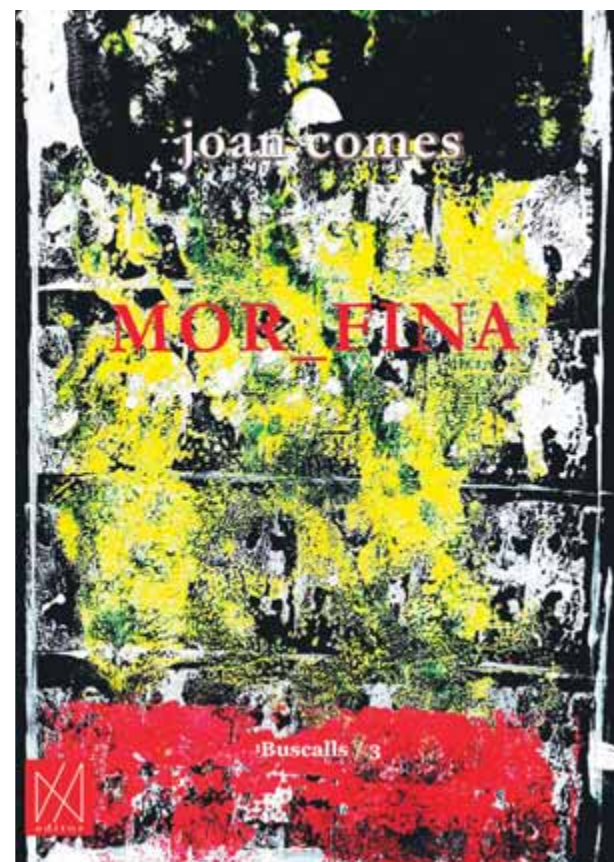
El dissabte 23 d’abril, coincidint amb la diada de Sant Jordi, hi tindrà lloc un concert vermut amb Gas Space Trio (12.30 h),

Rodney Homar ■ ARXIU

una formació que combina el *funk* amb la fusió jazzística mediterrània. En el mateix horari, també hi tindrà lloc, el diumenge 24 d’abril, el concert del guitarrista cubà Rodney Homar, resident a Palamós, que estarà acompanyat a l’escenari per diferents amics.

El cicle de jazz de la sala Las Vegas es clourà el 7 de maig amb l’actuació del trompetista Artur Bogañà & The Groove Boys, amb el seu “*urban nu-jazz*”. Més informació i venda d’entrades, a www.salalasvegas.com. ■

La portada del llibre ■ JESÚS AUMATELL, EDITOR

Apareix el primer llibre de les catacumbes de la fuck_tory

■ ‘Mor_fina’ inclou poemes de Joan Josep Camacho Grau i il·lustracions de Rafael Cruz, de la drim_maxín

X. Castellón
GIRONA

“A finals de l’any 15 del present segle, en Rafael Cruz i jo mateix –la drim_maxín– vàrem prendre possessió d’un local –la fuck_tory– a la travessia de l’Auriga, al cor del Barri Vell de Girona. El vàrem farcir de trastos, llibres, vinils, dibuixos i fum. Hi fèiem vida: música, escrits, pintures, invocacions, gent...”, escriu Joan Josep Camacho Grau a la solapa de *Mor_fina*, el primer llibre sorgit d’aquella etapa vital i creativa a la *fuck_tory*, més que un local d’assaig per a aquest duet d’activistes sonors i poètics coneguts com la drim_maxín. Del local en qüestió ja n’havien sortit alguns dels discos de la drim_maxín, com ara *Fam* (2016) i *Set o buit* (2017). En aquest llibre, publicat per Jesús Aumatell, editor, dins la seva col·lecció Buscalls de poesia catalana actual –després

d’obres de Rosa Codina i Josep Masats–, Joan Comes, àlter ego literari de Camacho Grau, signa els poemes i comparteix l’autoria de les il·lustracions amb R. Cru, o sigui Cruz.

Mor_fina, un títol que remet tant fin’amor o amor cortès dels trobadors com al grup nord-americà Morphine –el llibre està dedicat a la memòria de Mark Sandman, el seu líder–, parla, en essència, de “la desolació total i la gelosia”, segons Camacho Grau.

L’odissea a les catacumbes de la fuck_tory va acabar al cap d’un any i mig, quan els van tallar la llum del local, però la drim_maxín va sortir d’allà amb una nova actitud: “No pensar el que fas, sinó fer-ho, amb totes les conseqüències.” I aviat hi haurà noves notícies sonores del duet: un disc, gravat durant dos dies del febrer al Soundclub de Salt, amb Marc Valls a la bateria i Jordi Gispert al baix. ■